

Totuși, intenția mea este să vă duc într-un cu totul alt domeniu, o lume în care inteligența inimii primează, o lume în care spiritul pulverizează toate punctele de referință ale gândirii analitice și raționale, un univers în care Divinul este adevăratul dirijor.

Din punctul meu de vedere și prin practica mea, este de netăgăduit că orice călătorie a conștiinței prin spațiu-timp are implicații de ordin spiritual și chiar pur mistic. Eu personal nu o pot aborda decât într-o anumită stare de spirit, adică cu sufletul liniștit și cu inima larg deschisă... ceea ce reprezintă un exercițiu zilnic când trăiești amestecat cu această lume.

Fără teamă de exagerare, aș putea spune astăzi că este vorba de o formă de meditație deoarece, chiar și presupunând că experiența nu a început cu o stare meditativă, ea o provoacă inevitabil la întoarcere, nu numai prin natura reflecțiilor la care dă naștere ci prin amprenta de nedescris pe care o lasă asupra sufletului. Certitudinea atingerii sacrului superior predomină întotdeauna.

Nimic religios în toate acestea, nimic legat de o încredere sau o credință; spiritul uman intră în contact direct cu Infinitul. Acum știe că nu are nevoie de un intermediar între ceea ce simte ca fiind de ordin divin și el însuși.

Când ești străin de experiență, te poți întreba în mod evident ce legătură există între faptul de a pătrunde în imagini care vin în mod clar din trecut și conștientizarea de ordin mistic. Tocmai acest punct scapă intelectului, oricare ar fi analizele pe care acesta le face despre fenomen.

Ceva se schimbă în inima omului cu mult dincolo de toate încercările de a înțelege ce se întâmplă. Teoriile luate în considerare pot satisface mintea, dar nu mintea este cea care se simte în primul rând vizată de experiență. Esența a ceea ce este trăit va stimula în ființă ceea ce eu numesc „punctul ei de iubire” și îl va extinde astfel încât să intre treptat în metamorfoză. Iată de ce curiozitatea entuziastă despre care vorbeam în legătură cu primele mele vizite din trecut s-a schimbat foarte repede într-un respect sacru.

Sunt convins astăzi ci atunci când atingem dimensiunea Timpului, ne apropiem de această torță a Trezirii și a Iubirii numită în mod obișnuit Dumnezeu. Despre aceasta va fi vorba în mărturia mea în paginile ce vor urma.

O memorie hiperascuțită

Înainte de a merge în această direcție, vreau totuși să mă întorc la unele dintre caracteristicile călătoriei conștiinței în trecut. Într-adevăr, mi se pare important să fie schițat un portret destul de complet al acestei călătorii.

Citind relatările pe care le-am făcut din propriile mele experiențe, sunt mulți cei care se întreabă despre abundența detaliilor pe care le găsesc acolo, uneori își imaginează că verva scriitorului le-a multiplicat după bunul plac pentru a-și înfrumuseța opera literară. Se înșală... Deși calitatea unei scrieri mi se pare importantă atunci când vine vorba de a transcrie o experiență puternică care se adresează celei mai sensibile părți ale sufletului uman, bogăția unei explorări a Timpului este de așa natură încât nu este nevoie să mai adaugi ceva.

Dacă zăbovesc atât de mult asupra semnelor unui basoreliev, asupra broderiilor care împodobesc o țesătură, asupra mirosului de smirnă din coridoarele unui templu sau dacă brațul

„meu" în Timp simte cu violență ciocnirea metalică a unei săbii de sabia „lui", e pentru că nu pot alunga toate acestea din memorie. Aceste informații rămân gravate în întregime timp de trei au patru zile după experiență... după care, amintirea se estompează în ordinea normalității.

Această caracteristică a memorării absolute nu pare însă a fi comună tuturor persoanelor care au acces la călătoria în timp, departe de asta.

Este, totuși, de netăgăduit că fiecare suflet uman căruia i se dă acest dar este atât de profund impregnat de el, încât abordarea sa față de lume este modificată.

În orice caz, cred, putem vorbi de o impregnare a memoriei esențiale a ființei. Din acel moment, viața nu mai poate continua ca înainte; capătă un alt sens deoarece personalitatea încarnată începe să înțeleagă că eul-sine cu care se exprimă nu mai înseamnă același lucru. Nu mai este atât de sigură de „cine" este...

Capitolul IV – Registrele iluzorii Pg 76-77

Când oamenii mă întreabă dacă cred în existența lui, vreau mereu să răspund nu... pentru că apropierea mea de realitatea sa nu este de domeniul credinței, ci al experimentului. Nu cred în existența lui... O cunosc!

De fiecare dată când conștiința mea părăsește trupul meu de carne, chiar înainte de a intra în lumile sufletului sau inima Akashei, ea este în contact direct cu universul Eterului. Spun univers pentru că este o stare a materiei extrem de extinsă și deci complexă.

Argumentul potrivit căruia acesta nu există, deoarece scapă celor cinci simțuri ale noastre, nu este valabil, deoarece multe gaze din lumea noastră materială nu pot fi identificate nici prin percepția noastră directă. Faptul că sunt detectabile și analizabile din punct de vedere științific le face să existe mai mult ?

Ce să spunem atunci de undele cerebrale ? Nu au existat înainte de a ști să le punem în evidență? Ne-ar trece prin cap să spunem că ființele umane nu au gândit înainte de a putea demonstra activitatea creierului lor prin grafice ?

Dacă mă apuc să vă vorbesc aici despre Eter, nu o fac, totuși, ca să reaprind o controversă la fel de veche cât timpul. Acest lucru se datorează faptului că unul dintre constituenții eterului are câteva puncte în comun cu Akasha despre care este vorba în aceste pagini.

Intrând în universul eteric de un număr incalculabil de ori, pot vorbi despre el ca despre o stare diferită de viața materială. Observați că spun materială și nu subtilă. Într-adevăr, densitatea nu este aceeași peste tot în inima materiei...

Ce au în comun vaporii de apă și partea compactă a unei roci? Ei bine, decalajul pe care îl vedem între aceste două niveluri de materialitate este analog cu cel care există între Eter în sensul global al termenului și gaz. Este important să înțelegem că nu există o ruptură brutală între lumea materială și lumea subtilă. Există grade care duc progresiv de la materialitate la subtilitate.

Să adăugăm la aceasta că materialitatea nu înseamnă neapărat vizibilitate și că subtilitatea nu este neapărat sinonimă cu imaterialitatea.

Știm că Energia se manifestă sub multiple forme - cinetică, termică, gravitațională, electrică, magnetică, nucleară și chiar virtuală - care aparent nu au prea multe în comun, dar că este

mereu vorba despre Energie. La fel este și cu Materia; fiecare dintre stările sale este asemănătoare treptelor unei scări de-a lungul căreia ne urcăm pentru a ajunge la altceva.

Cele patru Eteruri

După propria mea înțelegere, scara materiei are șapte niveluri. De ce șapte ? Pentru că dincolo de cele trei stări de bază, a patra, numită global Eter, este în realitate cvadruplă. De la cel mai dens la cel mai subtil, este posibil să-i enumerăm gradele astfel:

În primul rând, există Eterul chimic, numit așa pentru că este agentul prin care un organism fizic reușește să-și asimileze hrana. Prin urmare, este direct legat de toate aspectele digestiei, adică de transformarea substanțelor în energie. Nu este suficient să afirmăm, de exemplu, că sucurile sunt cele care inițiază procesul de digestie; trebuie să mergem mult înapoi pentru a descoperi Eterul chimic de la baza lor.

Această stare necunoscută a „materiei subtile” este cea care ar fi cel mai perceptibilă prin cele cinci simțuri dacă am accepta să o luăm în considerare. Lumea pe care o constituie este populată de forme de viață speciale. Este vorba de cele cărora le dăm în mod tradițional numele de gnomi.

În al doilea rând vine eterul reproducător. Acest element este, într-un anumit fel, consecința directă a precedentului, și aliatul său. Permite, pornind de la materialele digerate de un organism, să genereze un impuls vital. În vârful acesteia se află în mod firesc capacitatea de reproducere la nivelul structurii fizice.

Deși nu este singurul responsabil, acest Eter este totuși „guvernatorul” capacității de reproducere a unui corp. Înțelegem de ce este legat de manifestările lichide ale materiei. El le impregnează cu formele lor de viață.

Urmează apoi eterul luminos. Fără prezența sa în tot ceea ce există, ființele care suntem ar fi lipsite de percepții senzoriale. Ele nu s-ar putea...

Capitolul VI – Câțiva pași în gol Pg 111-112

Trecutul actual

Dacă luăm în considerare simbolul scării elicoidale cu trepte translucide, prima întrebare care îmi vine spontan în minte este aceasta: Ce e cu treapta pe care ne aflăm, cea care corespunde vieții noastre prezente ?

Deoarece, prin definiție, tot ceea ce am experimentat deja este gravat pe elementul akashic, este posibil să-l găsim în detaliu așa cum am face-o pentru o existență trecută?

Aș spune că este posibil, dar cu siguranță nu ușor de folosit metoda mea de lucru. De ce? Din lipsă de distanțare, pentru că oricine dorește să-și analizeze „trecutul-actual” este departe de a fi neutru. El poate, fără să-și dea seama, să plaseze între el și filmul care îi este prezentat conștiinței un anumit număr de filtre care riscă să-i falsifice percepția asupra evenimentelor. Aceste filtre sunt toate cele ridicate de barierele de protecție și justificare ale egoului, desigur foarte vizat în prezentul său de ceea ce descoperă. Acestea fiind spuse, în acest domeniu nu am

nicio îndoială că există metode care ne permit să investigăm cu o anumită justețe... încă o dată când acest lucru este justificat și nu din curiozitate. O amintire profundă nu se dezvăluie niciodată cu adevărat decât dacă portalul ei a fost deschis armonios.

Dacă o astfel de citire a memoriei actuale este posibilă, aceasta înseamnă că mersul simbolic despre care este vorba aici este alcătuit și dintr-o multitudine de rafturi ce conțin dosare, permeabile între ele. În acestea, un clarvăzător autentic și-ar căuta apoi informațiile, deși prea des într-o manieră anarhică.

Cred că toată lumea va înțelege că în cazul memoriei „trecutului-actual” doar o perspectivă terapeutică justifică abordarea. Lucrăm aici mai mult ca oricând la „materia vie” și suntem departe de un divertisment lipsit de importanță.

Încă o dată, a face o breșă în memoria cuiva înseamnă a dezgoli o zonă a propriei persoane care poate avea motive întemeiate pentru a se acoperi. Uitarea nu este întotdeauna handicapul pe care îl credem a fi. Se poate dovedi a fi un zid legitim de apărare sau expresia unei pudori care cere să fie respectată... cu siguranță nu veșnic, dar cel puțin până la un moment precis pe care doar înțelepciunea și ascultarea interioară ne permit să-l descifrăm.

Viitorul Memoriei

Dar Viitorul? „Memoria” sa colectivă sau individuală, există deja înregistrată în Akasha?

Să ne plasăm pentru o clipă pe orice treaptă a scării simbolice care mi-a fost arătată. Aceasta din urmă este, de asemenea, făcută, desigur, din trepte translucide care există în fața noastră și chiar deasupra noastră... Ar putea însemna că, global, Viitorul nostru ar fi deja trasat în Eternitate ?

Dacă așa ar sta lucrurile, ar însemna că, viață după viață, ne-am aminti doar - retrăindu-le - scenariile de progresie inventate de mintea noastră prin universuri virtuale pentru a-și desăvârși Realizarea și a participa astfel la Creație.

În cele din urmă, și plasându-mă cât mai sus posibil pe înălțimile conștiinței mele, acolo unde punctele de referință umane se dezintegrează, nu sunt departe de a crede asta... deși aduc câteva nuanțe.

O astfel de viziune radicală asupra lucrurilor ar implica un determinism absolut și, prin urmare, fără speranță. Orice am face, am găsi doar urmele pe care conștiința noastră superioară, deja perfectă în Dumnezeu, și le-a imaginat, toate fericirile și toate durerile combinate.

În același timp, această înțelegere fixă a universului și a Timpului ar reprezenta un portret destul de trist al Divinității. Am fi aserviți unei dinamici hiperreglate în cadrul căreia principiul spiralei vieții și al vieților ar fi doar încă o iluzie în plus.

Câmpul Conștiinței lui Dumnezeu însuși, toată iubirea și, prin urmare, toată Libertatea, ar fi radical denaturate. Divinul ar fi prins în...

Să ne continuăm încă puțin ascensiunea... Dacă înotăm într-un ocean de iluzii până să ne reintegrăm în Sinele nostru divin, aceasta înseamnă neapărat că Memoria akashică la care facem referire este și ea o parte a Visului.

Oricât de incomensurabilă ar fi, această Memorie se va evapora deci „într-o zi”; va rămâne o chintesență care va hrăni acest Incognoscibil pe care îl numim Dumnezeu. Poate că s-a evaporat deja în Absolut, dincolo de orice ne putem imagina...

La acest nivel de reflecție, cuvintele ne prind în capcană, ne închid în conceptele lor, desigur, limitate. Este într-adevăr deranjant să folosim noțiuni precum „Valuri de Viață” sau „Valuri de Creație”, atunci când încercăm să ieșim dintr-o percepție pur liniară a Timpului și a memoriei care îl fixează. În noi, incredibila îngustime se învecinează într-un mod uluitor cu incomensurabila vastitate... Iată de ce conștiința noastră încarnată „cântă la acordeon” între Neant și Infinit, între nevoia de a se asigura în inima unei memorii selective și îndrăzneala explodării tuturor orizonturilor.

Folosind o comparație care poate părea prozaică, a intra într-o astfel de reflecție înseamnă a realiza că, atunci când a ajuns la sfârșitul unui ciclu de funcționare, un computer cere un fel de „moarte clinică”. Îi curățăm memoria profundă, hard-diskul - într-un fel „registrele akashice” - pentru un nou „val de muncă”.

O astfel de analogie este de natură să lase un gust de amărăciune sau chiar de disperare, deoarece tehnologia este, prin natura sa, întotdeauna rece... Dacă tot o folosesc aici, o fac de dragul clarității, știind că ce e oricât de mic se inspiră din marele infinit în principiile sale de funcționare. Desigur, memoria informatică nu este nimic în comparație cu Memoria akashică, dar ceea ce pare prea schematic are, totuși, virtutea de a ne învăța.

Deși un calculator nu este înzestrat cu suflet, departe de asta, nu trebuie să uităm că ceea ce numim suflet este, dintr-un anumit punct de vedere, o sublimare a memoriei. Întoarcerea unui suflet apoi fuziunea lui în spiritul din care provine corespunde unui fel de „moarte clinică”. Memoria experiențelor cuiva în creuzetul Mayei este ca un diamant care își adaugă caratele la cele ale spiritului.

Fără să știm sau amintindu-ne doar prea episodic și prea superficial de acest lucru, la asta lucrăm pentru fiecare moment al vieții noastre. „Amintirea Viitorului” este cea care ne împinge să mergem înainte.

Acceptarea regulilor jocului

În viața noastră de zi cu zi, este de la sine înțeles că nu putem să ținem cont constant de caracterul episodic și iluzoriu al Memoriei akashice și al karmei, atât a noastre, cât și a speciei noastre. Dacă am trăi permanent cu acest gând, nu ne-am juca jocul întrupării, a cărui latură apăsătoare se dovedește totuși a fi formativă. Am pluti între două sfere ale conștiinței fără a le putea unifica în noi. Am stagna inconfortabil între lumi. Asta se întâmplă de fapt cu unii oameni care suferă de ceea ce numim un delir mistic.

Iată de ce este important să fim de acord să jucăm pe deplin rolul pe care încarnarea noastră actuală ni l-a atribuit. Acceptarea regulilor jocului Maya știind că acestea sunt, până la un anumit punct, o parte din instrumentele folosite pentru progresul nostru, este un semn al înțelepciunii.

Nu s-au adaptat toți marii misionari precum Christos sau Buddha, zilnic, la constrângerile

acestor reguli prin simplul fapt de a fi luat trup uman? Ei au acceptat virtualitatea universul nostru, s-au deplasat pe lini-aritate a Timpului său pentru a ni se alătura în sfera noastră de conștiință. Dacă s-ar fi arătat prea străini de spațiul nostru-timp și de tipul nostru de experimentare a vieții, nu ar fi găsit urechi să îi audă și să vrea să le urmeze pașii eliberatori. În definitiv, ei au acceptat ordinea iluzorie a universului nostru, astfel încât Esența lor să se poată manifesta și să ne învețe.

Acesta este unul dintre motivele pentru care majoritatea întrupărilor divine de pe Pământ - Avatarii - lasă foarte puțin, chiar deloc, urme materiale directe ale trecerii lor printre noi. Nu există sau sunt foarte puține scrisori sau învățăături scrise cu propria lor mână.

Celălalt motiv se datorează aspectului neapărat limitat și deci iluzoriu al cuvintelor care ar fi rămas fixate sub condei. De îndată ce un gând.....